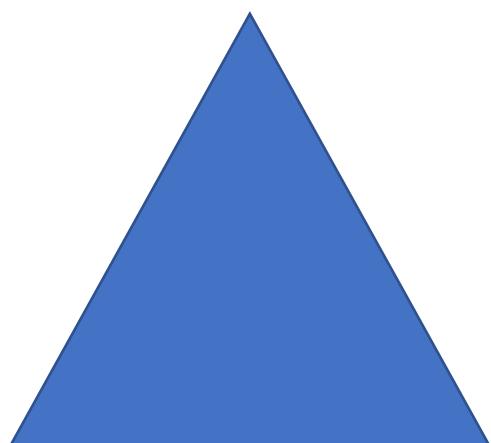

PUNTGAAF

Don Duyns

THEATERTROEP 2021

*"Je moet het leven
beschouwen als een
wedstrijd die je kunt
winnen of verliezen."*

Il faut considérer la vie comme une partie
que l'on peut gagner ou perdre.

Simone de Beauvoir [Like Button Notice \(view\)](#)

De top van de 'Jungfrau'. Fred Bremen, een besneeuwde Alpinist, hijst zich de laatste meters omhoog. Hevig hijgend, koud, verloren, maar trots.

FRED BREMEN

Eindelijk.

Mijn god.

'At last.'

Even... even op adem komen.

Hoe ijl de lucht hier is...

CO2 met scheermesjes.

Daar ben ik dan.

Daar ben je dan, Fred.

Daar sta je dan, op het dak van de wereld.

En je kraamt niks anders uit dan cliché's, klootzak.

(roept) 'I'm the king of the world!'

Dat kan er ook nog wel bij.

Niet overdrijven nu.

Het is de Jungfrau maar.

Een vierduizender.

Maar wat voor één!

Ik zal niet de laatste zijn die hier een paar tenen verliest.

Frostbite de luxe.

Ach, wat moet een mens ook met tenen?

Het gaat erom dat je je grenzen verlegt!

Niet dat je tot in hoge ouderdom al je extremiteiten behoudt.

Een alpinist die sterft met al zijn vingers en tenen intact, die heeft nooit echt geklommen.

Dat is een toerist. Een 'bezoeker'. O, wacht.

Eerst vastleggen!

Bewijzen.

Hij haalt met moeite een kleine camera uit zijn zak. Richt die op zichzelf.

FRED BREMEN

Hallo thuisfront, hier Fred Bremen,
Jullie papa, echtgenoot, broer, vriend...
Ik heb het gehaald, de top.
Hoera!

Hij schudt aan de camera.

FRED BREMEN

Fuck, bevroren!
Ze hadden me nog zo gezegd in de klimshop: 'deze bevriest
gegarandeerd niet'.
Wel dus.
Klotezooi.
Dan maar puur op audio...

Haalt een dictafoon uit zijn zak. Praat erin.

FRED BREMEN

Hallo, dit is Fred Bremen op de top van de Jungfrau.
Het is me gelukt, het is volbracht.
Het is nu zondag. Of maandag, of...
Weet ik veel wat voor dag het is!
Beetje gedesoriënteerd, zuurstofgebrek.
Maar ik ben goed, ja ik ben goed, okay.
Onderweg ben ik Johannes en Simon uit het oog verloren.
Er stak een venijnige sneeuwstorm de kop op die ons uit elkaar rukte.
Kabels? Ja natuurlijk hadden we...

Kijkt naar de dictafoon, die vastloopt.

FRED BREMEN

Kut!

Hij gooit de ook defecte dictafoon de berg af.

FRED BREMEN

Lekker dan.

Geen bewijzen.

Ook prima.

Ik hoef niks te bewijzen.

Voor wie?

Voor wat?

Ik weet voor mezelf dat het gelukt is.

Dat mij gelukt is, waar zovelen falen.

Ik ben een winnaar.

Jij, Fred, bent een winner.

(hard gerommel klinkt, Fred schrikt).

Tering!

M'n maag.

Fred opent een blikje eten en schrokt het naar binnen.

FRED BREMEN

Nu niet verslappen, Fred.

Je moet nog naar beneden.

Bewaar je energie voor de afdaling.

Gevaarlijker nog dan het klimmen.

Eén verkeerde stap en je ligt als lijk in het dal.

Als een verscheurde pop vol butsen.

Voorzichtig dalen.

Maar nog niet.

Nog even niet naar beneden.

Nog even genieten van deze Reus.

Waar niks boven me is.

En wat onder me is, me niks kan schelen.

Waar alleen ik ben.

Alleen ik.

Ik alleen.

Een stem klinkt.

STEM (O.S.)

En ik.

FRED BREMEN

Wat?

Wie zegt daar wat!

Er kan hier niemand zijn.

STEM (O.S.)

Toch ben ik er.

Gregoor stapt tevoorschijn. In tegenstelling tot Fred is deze jongere man niet gekleed in de voorgeschreven uitrusting. Hij draagt een zwarte coltrui, nauwsluitende grijze broek en bordeelsluipers.

GREGOOR

Goedemiddag. Ik hoop dat ik niet stoor?

FRED BREMEN (*in verwarring*)

Sorry maar dit...

U bent...

U heeft geeneens...

GREGOOR

U bedoelt mijn gebrek aan uitrusting?

FRED BREMEN (*hervindt iets van zijn kalmte*)

Ja dat. Er is geen mens die zo de Junfrau bedwingt. Kan niet!

GREGOOR

Ik heb mezelf getraind om met minimale uitrusting de berg op te gaan. Wel heb ik een (*toont ouderwetse rol touw*) klimtouw.

FRED BREMEN

U kunt hier niet òòk zijn.

GREGOOR

Omdat u hier al bent?

FRED BREMEN

Precies. Ik kwam niemand tegen onderweg.

Behalve mijn medeklimmers, maar die hebben het niet gehaald.

Mijn prestatie is uniek.

Onder deze weersomstandigheden de westwand van de Jungfrau bedwingen. En dan kom jij hier, op je bordeelsluipers!

GREGOOR

Hm.

Er was wel iemand onderweg.

Na u kwam ik.

Ik heb u horen vloeken.

Horen bidden tot god.

Horen smeken om uw lieve moedertje.

Anneke, heet ze toch? Anneke van Looij?

(doet na, beetje Queen:) 'Mamaaaa'.

Fred draait zich van Gregoor af.

FRED BREMEN

Hou mijn moeder erbuiten!

En doe mij niet na of ik een bange Freddy Mercury ben.

GREGOOR

Zoals je wilt.

Ik bedoel als er niks kwaad mee.

Als jij...

FRED BREMEN *(onderbreekt hem)*

Ga je nu opeens 'je' zeggen?

Ik vond het vousvoyeren eigenlijk wel zo fijn.

GREGOOR

Aangezien we elkaar heel intiem gaan leren kennen, lijkt me dat onzin, 'u zeggen'. In het aangezicht van de dood past geen achterhaalde beleefdheidsfrase.

FRED BREMEN

Zeg dat nog eens!

GREGOOR

Wat? 'past geen achterhaalde beleefdheidsfrase'?

FRED BREMEN

Nee, dat 'aangezicht van de dood'.

GREGOOR

Dat lijkt me duidelijk toch? In deze mist zullen we nooit het juiste pad terug meer vinden. Jij, Fred Bremen, bent zomaar ergens omhoog geklommen waar geen weg naar beneden is. *(voor Fred iets als 'maar...' kan zeggen)* Sorry, ik moet even...

Gregoor is weg, achter een stuk steen of iets dergelijks. Mist trekt enorm snel op.

FRED BREMEN

Goed.

Dit zijn hallucinaties. Heel leuk. Maar niet heus.

Heb ik over gelezen in de dagboeken van grote klimmers.

Je eigen hersens draaien je een loer.

Hij was hier niet, de figuur.

Hij is niemand.

Hij heeft geen stem.

Hij heeft geen naam.

Hij is niemand.

Niets.

Gregoor komt terug met twee dampende bekers thee.

GREGOOR

Thee Fred? Thee?

FRED

Graag.

Fred neemt de thee aan van Gregoor. Nu pas zien wij – en het publiek – dat zijn handen meer van behaarde klauwen weghebben.

GREGOOR

Alsjeblieft.

FRED

Wat is er met je handen?

GREGOOR

O, niks. Niet op letten.

FRED

Goed. Omdat ze meer weg hebben van klauwen.

GREGOOR (*geïrriteerd*)

Ik zeg toch, niet op letten!

FRED

Okay. Wil je zelf geen thee trouwens?

GREGOOR

Ik drink nooit thee op de top van een berg. Dat brengt ongeluk.

FRED

Haha. Dan niet.

Fred verbrandt zijn mond aan de hete thee.

FRED

Au!

GREGOOR

Dat zeg ik.

FRED

Klotezooi.

Toch drinkt hij door. Vrij gulzig ook.

GREGOOR

Rustig drinken Fred, anders kunnen je darmen exploderen...

FRED

Luister, wat weet je van deze berg.

GREGOOR

Ik weet *alles* van deze berg.

FRED (*schamper*)

Ja, hè hè. Ik ook. Ik heb alles gelezen wat er maar te...

GREGOOR

Nee. Ik weet echt alles van deze berg.

Fred, die steeds meer begint te rillen, bekijkt Gregoor met hernieuwde interesse.

FRED

Dat zal wel. Straks zeg je nog, dat je de berg bènt.

Gregoor lacht vreugdeloos en kort.

GREGOOR

Ha ha. Nee man, doe normaal, ik ben de berg niet. Maar ik voel wel, ik voel een zekere verwantschap. Zeg je dat zo?

Fred schudt zijn hoofd.

FRED

Wat jij wil. Voor wie is die tweede beker?

GREGOOR

Voor haar.

Gregoor wijst op een vrouw die er in het wit gekleed al de hele tijd was.

MASJA

Hallo.

Masja draait zich om. Ze was er al die tijd al, maar omdat ze in het wit gekleed was (winterkleding & muts) viel dat niemand op.

FRED BREMEN

Wat! Wie ben jij?

MASJA

Masja.

FRED BREMEN

Mensen heten alleen Masja in toneelstukken van Tjechow.

MASJA *(die kent ze niet, die toneelstukken)*

Tjechow? Maak jij je daar nou maar niet druk over Fred. Mag ik de thee, Gregoor?

Gregoor geeft de thee.

GREGOOR

Natuurlijk, Masja.

Gregoor geeft de thee aan Masja. Als hun handen elkaar raken grommen ze beiden bijna onhoorbaar.

MASJA

Lekker Gregoor.

GREGOOR

Het is Darjeeling.

MASJA

Dat is heel attent. Maar hij heeft er zijn mond aan verbrand.

FRED BREMEN *(heeft er genoeg van)*

Ik ben hier... 'Masja'... met walgelijk veel moeite omhoog geklommen. Mijn vrienden, mijn klimpartners van jaren...

MASJA *(vult aan)*

Johannes en Simon. Een kleine en een grote man.

FRED BREMEN

Precies. Die zijn waarschijnlijk om het leven gekomen bij een poging mij te volgen. Onze groep is versplinterd.

MASJA

Versplinterd? Je bedoelt volkomen uit elkaar gevallen. Heb jij moeite gedaan ze te helpen, Fred?

GREGOOR

Of, of, of heb jij ze in de steek gelaten?

Hier is Fred helemaal niet van gediend. Pisnijdig.

FRED BREMEN

Wàt suggereer jullie precies? Willen jullie me pijn doen?

Masja grijnst alleen maar. Dat is behoorlijk irritant en enigmatisch. Precies NU heeft Fred er genoeg van.

FRED

Wie zijn jullie twee, wat is jullie connectie en waarom verstoren jullie mijn bergbeklimmersdroom!

GREGOOR

Dat zijn een hoop vragen, Fred. Welke wil je het eerst beantw...

FRED (*onderbreekt hem*)

Ik gooi je die thee in je smoel als je geen antwoorden gaat geven. (*tot Masja*) En jij ook! Ga praten. Ga praten en geef antwoorden.

MASJA

Geen punt. Ik heet Masja. Dat weet je. En hoe hij heet, weet je ook.

GREGOOR

Mijn naam is Gregoor, Fred. Gewoon Gregoor. (*random*) Vivat!

FRED (*tot Masja*)

Leiden? Kennen wij elkaar van het zooien? (*Gregoor grijnst, dat ziet er niet prettig uit*) Wacht... maar, hoe kennen wij elkaar?

MASJA

Er was ik. Ik was er. Ik ben je vrouw, Fred. We zijn getrouwd in de oude koepelkerk. Jij droeg een blauw gestreept pak. Het was van wol en veel te warm. Je zweette als een os terwijl je mij het jawoord gaf. Onze vriend Bart gaf een veel te lange speech. Iets over dromen in de bijbel en hoe die voorspellende waarde hebben of zouden hebben. Dat moet je je toch allemaal kunnen herinneren!

FRED (*als betoverd*)

Ja... Jij droeg een simpel wit jurkje. Maar het stond je volmaakt. Je glimlach toen je ja zei... nou dat was... dat was... was zo mooi...

MASJA

Al onze vrienden waren er. De vrienden die we toen hadden. Ook Johannes en Simon.

FRED

We dronken buiten champagne zonder alcohol.

GREGOOR

Zonder alcohol? Waarom?

MASJA

Bemoei je er niet mee, Gregoor.

FRED

Maar wat ik niet snap Masja... (*Masja opent vragend haar ogen iets wijder dan daarvoor*) Wat ik dus echt niet begrijp... wat doe jij boven op de Jungfrau? Jij die geen klimervaring hebt, jij met je hoogtevrees.

MASJA

Wat ik hier doe?

FRED

Ja!

MASJA (*kijkt even naar Gregoor*)

Eh... kan het zo zijn dat ik ook wel eens zo'n mooie ervaring wilde hebben? In eh... in plaats van thuis te wachten op berichten van de berg?

Fred schudt zijn hoofd.

FRED

Heel onvoorstelbaar. Nee, nee, jullie luizen mij ergens in. Jij bent mijn vrouw niet. Dat zie ik nu heel duidelijk. En jou, 'Gregoor', ken ik niet uit mijn studietijd. Jullie hebben iets bekends, dat is waar maar...

GREGOOR (*onderbreekt Fred*)

Voel je je niet schuldig, Fred?

FRED

Waarover?

MASJA

Je hebt je twee vrienden dood laten gaan.

FRED

Dat weten we niet! Dat weten we verdomme niet! En *als* het zo is, dan stierven ze een bergbeklimmersdood. En dat is het mooiste einde dat er bestaat.

Gregoor trekt Masja aan haar arm een eindje weg.

GREGOOR

Hij lult alles recht, wat krom is.

MASJA (*of ze Russisch hoort, of Swahili*)

Wat krom is?

GREGOOR

Zo zeg je dat. Hij heeft geen geweten.

Masja draait zich weer naar Fred.

MASJA

Heb jij geen geweten, Fred?

FRED

Ik kon er niets aan doen! In mijn situatie hadden zij precies hetzelfde gedaan! Je mag nooit je eigen leven in gevaar brengen door een ander te willen redden tegen elke prijs.

GREGOOR

Tegen elke prijs moet je dat nou juist wel doen.

FRED

Wat?

GREGOOR

Dat is wat het betekent mens te zijn, dat je tegen elke prijs het leven van een ander zult redden, als dat van je gevraagd wordt.

Fred schudt zijn hoofd.

FRED

Het ging niet. Het ging gewoon niet. Ging niet.

MASJA (*aait hem*)

Rustig maar.

GREGOOR

Ja, ga *dat* ook nog troosten ook.

Fred schudt Masja van zich af.

FRED

Maar ik heb wèl de top gehaald. Niets doet 't nog, maar ik heb wel de top gehaald.

GREGOOR

Het is je laatste daad.

FRED

Kan me geen reet schelen! Ik heb gewonnen. Ik heb het gehaald. Ik!

MASJA (*zacht*)

Wij zijn hier toch ook?

FRED

Ja. Maar niet echt. Jullie zijn vleesgeworden fragmenten van mijn verbeelding. Jullie zijn ectoplasmes uit mijn geplaagde brein, jullie...

Gregoor stamp op de grond.

GREGOOR

Ik kan je verzekeren dat wij geen ectoplasmes zijn!

FRED

Engelen?

GREGOOR

Nee.

FRED

Duivels?

MASJA

Nee.

FRED

Het maakt me niet uit wat jullie zijn. Wat of wie. Hij heeft behaarde handen en jouw ogen staan te licht. Maar het geeft niet. Jullie zijn ramptoeristen, is dat het? Jullie komen je aan mijn einde vergapen.

GREGOOR

De vraag is, Fred, ben jij klaar voor jouw eeuwige nacht?

FRED

Nee, Gregoor, nee! Daar ben ik zeker niet klaar voor! Ik ga naar beneden. Zonder ballast.

Fred gooit zijn rugzak af.

FRED

En ik zeg tabee! Tabee, jullie! Want ik zal... ik zal.... Zal ik....

Fred stukt midden in de zin. Gregoor schudt zijn hoofd.

GREGOOR

Hij freezet. Het is gebeurd, Masja. Kom mee.

MASJA

Nee. We moeten hem nog een kans geven. Kunnen we niet resetten?

GREGOOR

Dit is geen game Masja. We zijn hier al veel te lang. Het begint in de gaten te lopen.

MASJA

In welke gaten?

GREGOOR

Dat is een uitdrukking die *zij* gebruiken.

MASJA

Ah, zij. En wij niet?

GREGOOR

Wij niet, nee. Zijn tijd is om, onherroepelijk.

Hij wil Masja aanraken, zij slaat zijn hand weg.

MASJA

Het gaat niet om tijd. Je bent gewoon niet bereid om meer in hem te investeren.

GREGOOR

Nee. En geef me 's ongelijk. Kijk nou zelf. (*wijst op frozen Fred*) Dit is toch een ongelooflijke lul.

MASJA

Dat eeuwige oordelen van jou...

GREGOOR

Ja?

MASJA

Spuugziek word ik ervan. Ik zie nog goeds in hem.

GREGOOR

En dat is geen oordeel.

Masja zucht.

MASJA

Nee. Nee, dat is iemand een kans geven. Dat is verder willen kijken dat iemands etalage.

GREGOOR

Hoe jij praat. Zo praten wij niet. Jij neigt te veel naar hun kant. Daar zijn wij niet voor. Wij bewaken een balans. Deze man, deze mens, heeft zijn leven lang – zijn hele leven tot dusverre, tot dit punt – nog nooit iets voor een ander gedaan. Dit is één brok *toxic masculinity*. Het spijt me, maar ik trek de spreekwoordelijke stekker eruit.

MASJA

Ik wil nog overleggen.

GREGOOR

Genoeg! Al die communicatie maakt me doodmoe.

Gregoor loopt op Fred af. Wat gaat hij doen?

MASJA (*Fred beweegt een beetje*)

Wacht!

GREGOOR

Wat!

FRED (*komt een beetje tot zichzelf*)

Uuurrrghhhh...

MASJA

Fred? Fred Bremen? Geboren in 1983 in Haringvliet?

FRED

Uuurgghhh?

GREGOOR

De kou heeft zijn brein bereikt, Mas. (*kijkt op horloge*) Ik stel de tijd van overlijden vast op...

MASJA

Nee! Hij heeft nog... Er is nog... Kijk dan....

GREGOOR

Wat moet ik zien?

Masja straalt.

MASJA

Er is nog iets in hem!

FRED (*als in een trance*)

Het is wonderbaarlijk. Je klimt en klimt en klimt, tot je boven je nog alleen maar lucht ziet, ijle lucht, broze lucht, breekbare hemel. Alles is onderweg van je afgevallen. Wie je was, wie je bent, wat je ambities zijn, je dromen, je geheime verlangens. Dat alles is foetsie. Zeg ik foetsie? Ik zeg foetsie! Ik gebruik woorden die ik jaren geleden ben verloren, die ik - dacht ik - vergeten was. Mezelf heb ik lang en vol overtuiging gezien als een coherente constructie. Een mens uit één stuk. En nu? Hoe is het nu? Ik verbrokkel. Ik desintegreer. Ik ga foetsie. Er is nog zuurstof in mijn hersens, maar niet veel. Ik ben, ik was, ik *word* de berg. Wij zijn de *Jungfrau*. Jij en ik, goddeloze, vuige, beestachtige natuur. De top die ik bereikt heb zal tegelijk mijn finish zijn. Kan ik daar mee akkoord gaan? Fred Bremen, ga je daar mee akkoord? Een schilder van abstracte werken zei ooit: dat ik sterfelijk ben, wordt pas bewezen op het moment dat ik sterf. Of was het een auteur van met absint besprenkelde werken? Die overmoed, dat jij de enige zal zijn die onverwoestbaar bent, die ken ik. Kende ik. Nu wil ik foetsie. Wil ik verdwijnen. Wegzinken in de plooiën van deze berg. Dan, zakken. Langzaam zakken in het granodiriet, in het gabbro, in het basalt. O, take me home sweet country road, take me home. Wie wil me hebben? O ontvang me. Ik leg mijn moeie hoofdje neer en ga.

Fred sterft. Stilte. Masja veegt een traan weg.

GREGOOR

Ik moet je zeggen...

MASJA (*pissig*)

Wàt? Wat moet je zeggen?

GREGOOR

Nou, er zat meer in hem dan het leek. Nog wat benzine in de tank, zogezegd.

Masja is verbaasd. Dat toont ze subtiel.

MASJA
Benzine?

GREGOOR
Maakt niet uit. Dat hij leeg leek. Dat bedoel ik. Ze kunnen je soms verbazen, vind je niet?

MASJA (*peizend*)
Ja, ze kunnen je verbazen.

GREGOOR
En jij zag dat Masja.

MASJA
Noem me niet zo.

GREGOOR (*onverstoorbaar*)
Jij zag dat, omdat jij altijd bereid bent verder te kijken. Jij bezit iets, iets kostbaars dat ik nooit zal kennen: empathie.

MASJA
Dat woord ken ik niet.

GREGOOR
Je leeft mee, zelfs met zo iemand als Fred, die zelf voor niemand gevoelens heeft. Die zijn vrienden heeft laten bungelen. Sterven.

MASJA
Is dat niet prachtig, dat ik 'mee leef'? Ik ben een goed iemand.

GREGOOR (*minachtend*)
Ik vergeet soms dat je nog maar driehonderd jaar oud bent.

MASJA
O. Maakt me dat dom, soms?

GREGOOR

Nee, wel onervaren. In de loop van de eeuwen heb ik hier veel opgevangen. De gesprekken die de Stijgers voeren op de berg, die zijn...

MASJA

Die zijn?

Zielige muziek begint. Bijvoorbeeld 'Stay' van Hans Zimmer van de soundtrack van Interstellar. Of deze muziek hard staat en al dan niet in volume toeneemt, is aan de makers. Wel stopt die straks op het aangegeven punt abrupt.

GREGOOR *(maakt wijds gebaar)*

Die zijn veelomvattend.

MASJA

Alles zit er in?

GREGOOR

Alles zit er in. Het hele leven.

MASJA

Dus... als je lang genoeg luistert...

GREGOOR

Weet je alles. Ja. Dat is ons lot. Want wij zijn niet eindig.

MASJA

Dat is best walgelijk.

GREGOOR

Het is ons lot. Daarom vind ik het zo mooi om die laatste momenten te bekijken. Dat zullen wij nooit kennen.

MASJA
Kunnen wij niet kapot?

GREGOOR
Wij kunnen niet kapot.

MASJA
Is dat niet een beetje sneu...

GREGOOR
Sneu? Wat is sneu?

MASJA
Dat kan ik – geloof ik – niet uitleggen.

GREGOOR
Maar...

MASJA
Stil eens. Kijk eens daar.

GREGOOR
Waar?

MASJA
Daar. Het laatste berglicht op de hoogste toppen. Het alpenglühén.
Mooi is het hè?

GREGOOR (*onverschillig*)
Ik denk het.

MASJA
Je kijkt niet. Niet echt. Je ZIET het niet.

Gregoor kijkt peinzend voor zich uit.

GREGOOR

Vroeger zongen we liedjes als we de berg opliepen, weet je dat nog?
In het ritme van de passen. 'Zeg... ken... jij de... mossel... man'.

MASJA

Dat laatste was een heel grote stap. *(luistert even)* Hoor je het gefluit van de marmotten?

GREGOOR

Hoe zou ik dat niet kunnen horen.

MASJA

Dus dat hoor je wel. Gelukkig. Er zijn hier zoveel dingen gebeurd. Ik heb hier zoveel dingen gezien. Er zijn mensen jubelend de berg op gekomen, anderen jankend. Er zijn filosofieën ontstaan over de nietigheid van de mens in verhouding tot zijn omgeving. Er zijn moppen getapt, hele slechte, in doodsnood. En er zijn zuurstofflessen weggegooid, tienduizenden zuurstofflessen.

GREGOOR

De flanken van de Jungfrau zijn er mee bezaaid.

MASJA

De stijgers, ze weten zich over het algemeen niet te gedragen.

GREGOOR

Dat zeg je juist. Juist zeg je dat.

Stemmen klinken. Muziek stopt.

MASJA

Oh...

GREGOOR

Ja. Daar zijn ze al. De volgende.

MASJA

Snel zeg. Ik ben nog niet over deze heen.

GREGOOR

Maar dit zijn de nieuwen.

MASJA

De hemelbestormers.

GREGOOR

De dwazen.

Masja luistert even. Wellicht flarden van kreten als: 'We zijn er bijna', 'ik zie de top', 'voorzichtig nu, hier ging het ook mis voor Ronald Hauf'.

MASJA

Het zijn er vier, dit keer. Zo te horen. Gidsen niet meegeteld.

GREGOOR

Eentje gaat het niet halen.

MASJA

Bob. Bob is te dik om de top te halen.

GREGOOR (*hoofdschuddend*)

Bob heeft ook zoveel gegeten in zijn leven. En dan toch een berg willen beklimmen.

MASJA

Is dat gewicht geen voordeel?

GREGOOR

Nee Masja. Dat is het niet.

MASJA
Een nadeel?

GREGOOR
Ja Masja. Een nadeel.

Gregoor schudt zijn hoofd. Hij wordt tamelijk triest van het hele gebeuren.

GREGOOR
Confronteer jij hem? Of zal ik?

MASJA
Nee, geen punt. Ik zal... ja hoor.

GREGOOR
Weet je het zeker?

MASJA
Zeker. Ik vang hem wel op voor de top, want zo ver komt hij niet. Zie je later, alligator.

Masja wil gaan.

GREGOOR
Weet je...

MASJA (*verrast*)
Wat?

GREGOOR
Ik eh... Ik wil niet meer. Niet vandaag.

MASJA
Ik ook niet.

GREGOOR
Dan laten we los.

MASJA (*knikt*)
We laten los. Ben je klaar?

GREGOOR
Ik wel. Jij?

MASJA
Ja. Genoeg.

GREGOOR
Genoeg.

Ze omhelzen elkaar en transformeren niet.

MASJA
Kom.

De twee slossen weg. Sneeuw zou nu kitsch zijn. Dus staat Fred op, klopt zich het stof van de benen.

FRED BREMEN
Dat ben ik. Ik verdwijn.

En Fred verdwijnt ook. Bob, een stevige klimmer in volle uitrusting, komt hevig hijgend de berg op.

BOB
Ha! Niemand dacht dat ik het zou halen, niemand! Maar hier sta ik! Ik ben Bob en ik ben de koning van de wereld. O, wacht, het thuisfront!

Bob pakt een cameraatje. Black-out, of eindtune. Of beide.

EINDE

© Don Duyns, 17 mei 2021